

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją 93/82/EWG z dnia 23 grudnia 1992 r. Komisja, między innymi, nałożyła na skarżącą grzywnę w ramach postępowania według artykułów 85 i 86 (obecnie artykuły 81 i 82) Traktatu WE. W wyniku skargi złożonej przez skarżącą przeciwko tej decyzji, Trybunał Sprawiedliwości, w swoim wyroku z dnia 16 marca 2000 r. ⁽¹⁾, stwierdził nieważność tej decyzji w zakresie, w jakim została na skarżącą nałożona grzywna. W następstwie tego wyroku, Komisja przyjęła obecnie zaskarżaną decyzję, nakładając na skarżącą grzywnę w wysokości 3.400.000 euro za te same wykroczenia.

Na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności tej ostatniej decyzji, skarżąca zwraca przede wszystkim uwagę na to, że Komisja przyjęła tę drugą decyzję przy przekroczeniu rozsądnego terminu, utraciwszy zatem prawo do działania. Skarżąca utrzymuje również, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, otwierając ponownie postępowanie wyłącznie w zakresie kwestii grzywny. Według skarżącej, Komisja, wymierzając grzywnę, powinna dokonać ponownej oceny wykroczeń w momencie podejmowanie nowej decyzji i nie powinna była, jak w niniejszym przypadku, odnosić się do oceny faktów sprzed dwunastu lat. Skarżąca podnosi również, że grzywna jest niesprawiedliwa, w przypadku nieustalenia wykroczenia. Na koniec, strona skarżąca zwraca uwagę, że sporna grzywna jest dyskryminacyjna i nieproporcjonalna, gdyż została wymierzona z naruszeniem zwykłej praktyki Komisji oraz stanowiła nadużycie władzy. Skarżąca uważa, że nałożono na nią prawie całą grzywnę za domniemane nadużycie pozycji dominującej przez konferencję liniową, podczas gdy była ona w posiadaniu mniej niż jednej trzeciej udziałów.

⁽¹⁾ Sprawy połączone C-395/96 P oraz C-396/96 P.

Skarga wniesiona dnia 8 lipca 2004 r. przez Éditions Odile Jacob SAS przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-279/04)

(2004/C 262/64)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 8 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Éditions Odile Jacob SAS, z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Oliviera Frégeta i Wilko van Weerta, adwokatów.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 stycznia 2004 r. uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem i z funkcjonowaniem umowy w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego (Sprawa nr COMP7M.2978 – LAGARDERE/NATEXIS/VUP) ⁽¹⁾;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zdecydowała nie przeciwstawić się przejściu kontroli przez spółkę Lagardère nad pewnymi aktywami spółki Vivendi Universal Publishing, kontrolowanej przez Investima, która z kolei jest kontrolowana przez Natexis Banques Populaires, co zostało zgłoszone Komisji dnia 14 kwietnia 2003 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 4064/89 ⁽²⁾, uznając je zarazem, za zgodne ze wspólnym rynkiem i z umową o EOG, z zastrzeżeniem realizacji zaproponowanych zobowiązań.

Skarżąca, która wzięwszy aktywny udział w postępowaniu administracyjnym poprzedzającym przyjęcie zaskarżonej decyzji uznaje, że dotyczy jej ona bezpośrednio i indywidualnie, domaga się stwierdzenia nieważności spornej decyzji podnosząc przede wszystkim, że Komisja naruszyła normy rozporządzenia nr 4064/89. Według skarżącej, bank Natexis nie mógł powołać się na wyjątek przewidziany w art. 3 ust. 5 lit. a) wspomnianego rozporządzenia, nabywszy Vivendi Universal Publishing po zobowiązaniu się do ponownej sprzedaży tego przedsiębiorstwa Lagardère. Ponadto, Komisja błędnie zakwalifikowała sporny projekt jako wyłączne przejście kontroli, podczas gdy w rzeczywistości stanowił on wspólne przejście kontroli przez Lagardère i Natexis, które powinny były zgłosić to wspólnie, zgodnie z brzmieniem art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89.

Skarżąca podnosi również, że Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 i art. 2 ust. 1 (a) rozporządzenia nr 4064/89 przyjmując zgłoszenie o spornym działaniu ponad cztery miesiące po swojej interwencji i przedłużając Lagardère kolejne terminy, czego rezultatem było odsunięcie przyjęcia decyzji o dziewięć miesięcy. Komisja popełniła również oczywisty błąd w ocenie rzeczywistej siły Lagardère.

Skarżąca utrzymuje ponadto, że Komisja naruszyła art. 2 rozporządzenia nr 4064/89 i popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdyż zaskarżona decyzja wzmacnia pozycję dominującą Lagardère. Utrzymuje również, że przyjęcie przez Komisję zobowiązania do zbycia, której ani założenia, ani warunki dokonania nie pozwalają na przywrócenie efektywnej konkurencji, stanowi naruszenie art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89. Na koniec, skarżąca podnosi brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji w zakresie skutków tego zobowiązania na struktury rynku w jego obecnym kształcie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 28.4.2004 str. 54.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz.U. L 257/90 str. 13.